

Arrest

nr. 155 595 van 28 oktober 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. XX

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, en X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 29 januari 2015 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat M. WARLOP en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, en verzoekster, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 19 september 2013 en hebben zich voor een tweede keer vluchteling verklaard op 17 februari 2014.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 21 februari 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekers werden gehoord op 7 april 2014.

1.3. Op 24 december 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing ten aanzien van verzoeker tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en ten aanzien van verzoekster tot weigering van de vluchtelingenstatus

en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 29 december 2014 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

ten aanzien van verzoeker Z.(...) F.(...)

"A. Feitenrelaas

Op 19 september 2013 vloog u samen met uw echtgenote Z.(...) A.(...) (O.V. 7.768.961-C.G. 13/01272B) en uw twee zonen, N.(...) (° 07/08/2007-O.V.7.768.961) en F.(...) (° 11/06/2010-O.V. 7.768.961) van Istanbul naar Brussel. Jullie werden bij de Belgische grens onderschept door de Belgische douane en vroegen op diezelfde dag een eerste maal asiel aan in België. U verklaarde hierbij dat u de Syrische nationaliteit bezat en dat u een soenitische Arabier was, geboren en getogen in Yarmouk, Damascus. U verklaarde dat u Syrië had verlaten omwille van de algemene veiligheidssituatie.

Op 26 november 2013 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in hoofde van uw echtgenote en uzelf een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien er geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerde Syrische nationaliteit, uw levensloop en uw herkomst.

U ging niet in beroep tegen deze beslissing maar u vroeg samen met uw echtgenote een tweede maal asiel aan in België op 17 februari 2014. In het kader van uw tweede asielaanvraag geeft u toe dat u gelogen had over uw nationaliteit, herkomst en levensloop. Initieel, bij de Belgische douane en bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), had u dit gedaan uit angst om teruggestuurd te worden. Vervolgens zou uw toenmalige advocaat Meester Z.(...) C.(...) u geadviseerd hebben ook voor het CGVS vast te houden aan uw frauduleuze verklaringen. Na uw negatieve beslissing wenst u echter de waarheid te vertellen. In werkelijkheid bent u volgens uw verklaringen van Palestijnse origine en bent u geboren in Saida, Libanon. Tot uw vertrek woonde u met uw gezin in al-Hilaliya, Saida, Libanon. De echtgenoot van uw zus was de rechterhand van de salafistische pro-Syrische imam van de Bilal Bin Rabah moskee, sjeikh A.(...) a.(...)-A.(...). Zelf ging u geregeld bidden in deze moskee en nam u deel aan de vreedzame sit-ins die geregeld georganiseerd werden om de Syrische revolutie te ondersteunen of om te protesteren tegen de onrechtvaardige behandeling van soennieten in Libanon. In juni 2013 ontstonden er zware incidenten tussen de gewapende volgelingen van a.(...)-A.(...), het Libanese leger en Hezbollah. Omdat u geregeld ging bidden in de Bilal Bin Rabah moskee en omdat uw zus gehuwd was met de rechterhand van de imam zou u sindsdien gevisieerd worden door de Libanese autoriteiten, Hezbollah en Amal. Op 18 september 2013 reisde u met uw gezin per vliegtuig naar Turkije. U maakte hierbij gebruik van uw eigen paspoort. De volgende dag reisde u verder naar België waar u op 19 september 2013 een eerste maal asiel aanvraagde. In het kader van uw tweede asielaanvraag verklaart u dat u Libanon eveneens verliet omwille van de slechte situatie van de Palestijnen aldaar.

Ter staving van uw tweede asielaanvraag legt u volgende originele documenten voor: de Palestijnse vluchtelingenkaarten van uzelf en uw kinderen, de Libanese identiteitskaart van uw echtgenote, de UNRWA registratiekaart van uw familie en foto's en internetartikels betreffende uw schoonbroer, sjeikh a.(...)-A.(...), de Bilal Bin Rabah moskee en de incidenten met de aanhangers van a.(...)-A.(...) en de algemene situatie in Libanon alsook een brief van uw advocaat. Tevens legt u kopies voor van uw studentenkaart, de identiteitskaart van uw zus, een uittreksel van het register van uw zus, de huwelijksakte van uw zus en uw gelegaliseerde huwelijksakte.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die

stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 58, 61, 65 en 81)

Uit uw verklaringen en uw documenten blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (CGVS F.(...), p.2, 3, 13 + documenten). Rekening houden met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

Allereerst moet er worden gewezen op het feit dat van een persoon die nood zou hebben aan internationale bescherming mag worden verwacht dat hij ten allen tijde en onmiddellijk de waarheid vertelt aan de autoriteiten van de staat waar hij deze bescherming aanvraagt. Zeker wat betreft zijn identiteit, nationaliteit en herkomst. Dat is hier echter allerm minst het geval. Er moet immers worden vastgesteld dat u zowel toen u onderschept werd door de Belgische autoriteiten, als tijdens uw verklaringen bij de DVZ, als bij uw eerste gehoor bij het CGVS een valse, nota bene Syrische, nationaliteit en een valse herkomst, met name Damascus, opgaf waarbij u aangaf dat u en uw gezin Syrië dienden te ontvluchten omwille van het oorlogsgeweld. De verklaringen die u geeft voor uw frauduleuze asielaanvraag zijn daarenboven niet afdoende. Aanvankelijk zou u bij de Belgische douane gelogen hebben uit angst om teruggestuurd te worden. Dit kan nog enigszins aangenomen worden. Dat u deze leugens doortrekt bij de DVZ en zelfs voor het CGVS blijft vasthouden aan uw valse herkomst en nationaliteit, is evenwel onbegrijpelijk. De vaststelling dat u pas nadat u de negatieve beslissing had ontvangen in het kader van uw eerste asielaanvraag toegeeft dat u gelogen had doet dan ook in ernstige mate afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid en houdt reeds een negatieve indicatie in met betrekking tot de geloofwaardigheid van het asielrelaas dat u uit de doeken doet in het kader van uw tweede, huidige, asielaanvraag. Indien u immers daadwerkelijk gevisieerd werd door de Libanese autoriteiten en Hezbollah omdat u beschouwd werd als een aanhanger van sjeikh a.(...)-A.(...) mag er, gezien de ernst van deze voorgehouden feiten, worden verwacht dat u onmiddellijk de waarheid vertelt. Uw claim dat u dit niet deed op aanraden van uw voormalige advocaat is een blote bewering en ontslaat u allerm minst van uw persoonlijke verantwoordelijkheid (CGVS F.(...), p. 2, 16)(CGVS Z.(...), p. 2, 10, 11)(verklaring meervoudige aanvraag Z.(...), punt 15)(verklaring meervoudige aanvraag F.(...), punt 15).

Het ongeloofwaardig karakter van uw asielrelaas wordt bovendien versterkt en bevestigd door de vaststelling dat u en uw gezin schijnbaar probleemloos, met uw eigen paspoort, op legale wijze per vliegtuig Libanon konden verlaten (CGVS F.(...), p. 7)(CGVS Z.(...), p. 2, 3). Dit ondermijnt uiteraard totaal de ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees voor de Libanese autoriteiten. Geconfronteerd met deze logica begint u uw verklaringen aan te passen en stelt u dat u niet perse gezocht werd door de Libanese autoriteiten maar vooral door Hezbollah. Gezien het feit dat Hezbollah eveneens aanwezig is op de internationale luchthaven in Beirut ondermijnt deze vaststelling echter eveneens de geloofwaardigheid en de ernst van uw ingeroepen vrees voor Hezbollah. Gevraagd of Hezbollah niet zou merken dat u met uw eigen paspoort het land verliet geeft u toe dat u eigenlijk niet kon weten of Hezbollah hiervan op de hoogte was (CGVS F.(...), p. 15). Uw eigen gedrag ondermijnt aldus evenzeer de ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees.

U wilt doen geloven dat u gevisieerd werd met het oog op vervolging omdat u werd beschouwd als aanhanger van sjeikh a.(...)-A.(...). Bovendien zou uw familiale band met de rechterhand van de sjeikh, die was immers gehuwd met uw zus, de zaak alleen maar verergerd hebben. Indien dit echter daadwerkelijk het geval was geweest mag er worden verwacht dat er meer concrete aanwijzingen bestaan die hierop wijzen. Dat is hier echter niet het geval.

Zo zouden uw broers die nog in Saida wonen eveneens de moskee bezocht hebben. Er mag, gezien de familiale band, dan toch verwacht worden dat ook zij gevisieerd werden. U stelt immers zelf dat iedereen die in de moskee ging bidden gevisieerd werd. Dit blijkt evenwel totaal niet het geval te zijn. Zij wonen tot op heden probleemloos in Saida. Uw verklaring hiervoor dat zij minder dan u gingen bidden in de moskee is gezien de familiale band niet afdoende. Ook uw andere familieleden blijken daarenboven geen problemen gekend te hebben (CGVS F.(...), p. 7, 13, 16)(CGVS Z.(...), p. 9, 10).

Over andere moskeegangers die gevisieerd werden kunt u enkel vage en weinig overtuigende verklaringen afleggen. U kunt slechts twee voorbeelden geven van moskeegangers die problemen kenden. Uw Palestijnse vriend N.(...) B.(...) werd volgens uw verklaringen opgepakt aan een controlepost en zou gestorven zijn door foltering in de gevangenis. Er moet echter worden opgemerkt dat u niet weet in hoeverre N.(...) betrokken was bij de ernstige gevechten die plaatsvonden tussen de aanhangers van a.(...)-A.(...), Hezbollah en het Libanese leger. Een buurman van u, S.(...) K.(...), zou

ook overleden zijn tijdens deze periode. Hij sneuvelde tijdens de gevechten die plaatsvonden. Hoe weet u echter niet (CGVS F.(...), p. 7, 14). Aangezien u zelf op geen enkele manier betrokken was bij de incidenten en gevechten tussen de aanhangers van a.(...)-A.(...), Hezbollah en het Libanese leger kunt u gezien deze vage verklaringen geen verband leggen met uw persoonlijke situatie (CGVS F.(...), p. 10, 13)(CGVS Z.(...), p. 8) .

Zelf werd u volgens uw eigen verklaringen bovendien enkel onrechtstreeks gevisieerd. Personen zouden naar u zijn komen vragen. Dit vernam u via uw bureu (CGVS F.(...), p. 7, 9)(CGVS Z.(...), p. 5). U kan niet aangeven wie er naar u kwam vragen. U weet alleen dat ze burgerkledij droegen en heeft slechts vermoedens dat ze misschien van de mukhabarat, staatsveiligheid of verzet (Hezbollah of Amal) waren. Los van de vage en weinig overtuigende aard van deze verklaringen moet er worden vastgesteld dat uw eigen gedrag tijdens deze periode de ernst en de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnt. Er moet immers worden vastgesteld dat u voortdurend terugkeerde naar uw huis, de plaats waar u gezocht zou worden, en dit enkel om materiële redenen terwijl jullie duidelijk over een verblijfsalternatief beschikten. (CGVS F.(...), p. 9, 11, 15)(CGVS Z.(...), p. 5, 6, 7).

U stelt voorts dat uw belagers na uw vertrek bij uw moeder naar u kwamen vragen (CGVS F.(...), p. 14). Hierover leggen u en uw echtgenote echter afwijkende verklaringen af waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas eens te meer wordt ondermijnd. Uw echtgenoot heeft immers geen weet van gebeurtenissen die zich na jullie vertrek uit Libanon hebben afgespeeld en die er op kunnen wijzen dat u nog steeds gezocht wordt. Gevraagd of ze mogelijkerwijze bij familieleden op zoek naar u waren geweest moet ze het antwoord schuldig blijven. Het blijkt daarenboven dat ze zelf nooit gevraagd heeft naar de verdere evolutie van uw problemen en voor zover zij weet zou u zich evenmin geïnformeerd hebben over de stand van zaken (CGVS Z.(...), p. 9).

Gezien het geheel aan bovenstaande vaststellingen kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas.

Vervolgens moet worden opgemerkt dat de beperkte rechten van Palestijnen in Libanon op werk en het bezitten van eigendom, hoewel ze eventueel als discriminerend kunnen worden bestempeld, niet van die aard zijn dat ze kunnen worden gelijkgesteld met vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie (zie ook verder).

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreeerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreeerde Palestijnen. Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreeerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Dit geldt tevens voor uw kinderen. Er zijn dan ook geen

redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden voor Palestijnen in Libanon erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke Palestijn in Libanon in precare omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat hoewel u en uw familieleden geregistreerd staan bij de UNRWA u, uw gezin en uw familieleden niet in één van de Palestijnse vluchtelingenkamp wonen. Enkel uw overleden vader zou in het verleden in een vluchtelingenkamp gewoond hebben. Hoewel u zelf een huis huurde zijn uw ouders wel eigenaars van een huis buiten de vluchtelingenkampen. U behaalde een hoger diploma en kon zelfs in het buitenland verder studeren. In Libanon werkte u als een automechanicien. U kon de reis van uzelf en uw gezin gedeeltelijk bekostigen met uw eigen spaargeld. Uw echtgenote bezit via haar vader de Libanese nationaliteit waardoor u enkele eigendomskwesties die normaal gezien problematisch zijn voor Palestijnen in Libanon, kunt omzeilen. Haar directe mannelijke familieleden in Libanon werken of studeren er.

U en uw echtgenote verwijzen tijdens jullie gehoren bij het CGVS naar de precare situatie van de Palestijnen in Libanon, het feit dat Palestijnen geen eigendom kunnen verwerven en dat uw kinderen hun scholen niet mogen kiezen en dat Palestijnen niet alle beroepen mogen uitoefenen. Uit uw verklaringen blijkt evenwel dat u zoals eerder gesteld de eigendomsproblematiek kunt omzeilen gezien de Libanese nationaliteit van uw echtgenote, dat uw kinderen hoewel ze de school misschien niet kunnen kiezen wel degelijk onderwijs kunnen volgen en dat u en uw familieleden, hoewel ze niet alle beroepen mogen uitoefenen, toch allen werken indien ze niet studeren (CGVS F.(...), p. 3, 5, 7, 11, 12, 15, 16) (CGVS Z.(...), p. 3, 4, 11, 12, 13).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in Libanon van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar uw verblijfplaats, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 7 november 2014) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van autobommen, politiek moorden en grensgeweld. Tot nu toe concentreerde het geweld zich hoofdzakelijk in de gevestigde frontlinies in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Verder blijkt dat vooral de eerste helft van 2014 gekenmerkt werd door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut gevisieerd. In de tweede helft van 2014 namen dit soort aanslagen, mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen, af. Jihadistische groeperingen richtten hun pijlen voorts in toenemende mate op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Zo vinden er gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger in de regio's Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire controleposten of patrouilles vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. Wel vonden in augustus en oktober 2014 drie grootschalige en langdurig gewapende confrontaties plaats waarbij tientallen burgerslachtoffers vielen.

In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Syrische rebellengroepen voeren er raket- en morteraanvallen uit op vermeende

Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er in de eerste helft van 2014 gewelddadige confrontaties plaatsvonden in de stad Tripoli tussen soennitische milities uit de wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische strijders uit de wijk Jabal Mohsen. Omdat het geweld plaatsvond in dichtbevolkte woonwijken vielen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Sinds april 2014 is er evenwel een militair veiligheidsplan van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkar-regio. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen en de ontplooiing van het leger vindt sinds april 2014 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities in Tripoli. I

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden.

Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het oosten en het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen vanwege Syrische rebellengroeperingen en aanvallen vanwege het Syrische leger en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De verschillende identiteitskaarten, huwelijksaktes, de studentenkaart en de UNRWA registratiekaart zijn een aanwijzing voor de identiteit, de herkomst en uw familiale situatie maar doen geen enkele uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven. De foto's en de internetartikels hebben betrekking op incidenten die inderdaad gebeurd zijn en waarbij uw klaarblijkelijke schoonbroer bij betrokken was. Geen van deze documenten toont evenwel afdoende aan dat u, omwille van deze incidenten, persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie diende te koesteren of dat u hierdoor een reëel risico liep op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien dient het voorleggen van documenten gepaard te gaan met geloofwaardige en samenhangende verklaringen. Dat is hier niet het geval.

Volledigheidshalve dient er te worden opgemerkt dat in hoofde van uw echtgenote een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

ten aanzien van verzoekster A.(...) Z.(...)

“A. Feitenrelaas

Op 19 september 2013 vloog u samen met uw echtgenoot Z.(...) F.(...) (O.V. 7.768.961-C.G. 13/01272) en uw twee zonen, N.(...) (° 07/08/2007-O.V.7.768.961) en F.(...) (° 11/06/2010-O.V. 7.768.961) van Istanbul naar Brussel. Jullie werden bij de Belgische grens onderschept door de Belgische douane en vroegen op diezelfde dag een eerste maal asiel aan in België. U verklaarde hierbij dat u de Syrische nationaliteit bezat en dat u een soennitische Arabische was, geboren en getogen in Damascus. U verklaarde dat u Syrië had verlaten omwille van de algemene veiligheidssituatie.

Op 26 november 2013 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in hoofde van uw echtgenoot en uzelf een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien er geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerde Syrische nationaliteit, uw levensloop en uw herkomst.

U ging niet in beroep tegen deze beslissing maar u vroeg samen met uw echtgenoot een tweede maal asiel aan in België op 17 februari 2014. In het kader van uw tweede asielaanvraag geeft u toe dat u gelogen had over uw nationaliteit, herkomst en levensloop. Initieel, bij de Belgische douane en bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), had u dit gedaan uit angst om teruggestuurd te worden. Vervolgens zou uw toenmalige advocaat Meester Z.(...) C.(...) u geadviseerd hebben ook voor het CGVS vast te houden aan uw frauduleuze verklaringen. Na uw negatieve beslissing wenst u echter de waarheid te vertellen. In werkelijkheid bezit u volgens uw verklaringen de Libanese nationaliteit en bent u geboren in Saida, Libanon. Tot uw vertrek woonde u met uw gezin in al- Hilaliya, Saida, Libanon. De echtgenoot van uw schoonzus was de rechterhand van de salafistische pro-Syrische imam van de Bilal Bin Rabah moskee, sjeikh A.(...) a.(...)-A.(...). Zelf ging uw echtgenoot geregeld bidden in deze moskee en nam hij deel aan de vreedzame sit-ins die geregeld georganiseerd werden om de Syrische revolutie te ondersteunen of om te protesteren tegen de onrechtvaardige behandeling van soennieten in Libanon. In juni 2013 ontstonden er zware incidenten tussen de gewapende volgelingen van a.(...)-A.(...), het Libanese leger en Hezbollah. Omdat uw echtgenoot geregeld ging bidden in de Bilal Bin Rabah moskee en omdat zijn zus gehuwd was met de rechterhand van de imam werd hij sindsdien gevisieerd door de Libanese autoriteiten, Hezbollah en Amal. Op 18 september 2013 reisde u met uw gezin per vliegtuig naar Turkije. U maakte hierbij gebruik van uw eigen paspoort. De volgende dag reisde u verder naar België waar u op 19 september 2013 een eerste maal asiel aanvroeg. In het kader van uw tweede asielaanvraag verklaart u dat u Libanon eveneens verliet omwille van de slechte situatie van de Palestijnen aldaar.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw Libanese identiteitskaart voor.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag volledige baseert op de asielmotieven die werden aangehaald door uw echtgenoot Z.(...) F.(...) (O.V. 7.768.961-C.G. 13/01272) en dat u zelf geen andere asielmotieven aanbrengt. In hoofde van uw echtgenoot nam het CGVS een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Aangezien u de Libanese nationaliteit bezit valt u, in tegenstelling tot uw echtgenoot, niet onder het toepassingsgebied van Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie. Het asielaanvraag van uw echtgenoot werd evenwel ongeloofwaardig bevonden. Bijgevolg kan er ook wat u betreft niet geconcludeerd worden dat u Libanon diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en komt u niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus.

Met betrekking tot het asielaanvraag van uw echtgenoot besliste het CGVS als volgt:

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

Allereerst moet er worden gewezen op het feit dat van een persoon die nood zou hebben aan internationale bescherming mag worden verwacht dat hij ten allen tijde en onmiddellijk de waarheid vertelt aan de autoriteiten van de staat waar hij deze bescherming aanvraagt. Zeker wat betreft zijn identiteit, nationaliteit en herkomst. Dat is hier echter allerm minst het geval. Er moet immers worden vastgesteld dat u zowel toen u onderschept werd door de Belgische autoriteiten, als tijdens uw verklaringen bij de DVZ, als bij uw eerste gehoor bij het CGVS een valse, nota bene Syrische, nationaliteit en een valse herkomst, met name Damascus, opgaf waarbij u aangaf dat u en uw gezin Syrië dienden te ontvluchten omwille van het oorlogsgeweld. De verklaringen die u geeft voor uw frauduleuze asielaanvraag zijn daarenboven niet afdoende. Aanvankelijk zou u bij de Belgische douane gelogen hebben uit angst om teruggestuurd te worden. Dit kan nog enigszins aangenomen worden. Dat u deze leugens doortrekt bij de DVZ en zelfs voor het CGVS blijft vasthouden aan uw valse herkomst en nationaliteit, is evenwel onbegrijpelijk. De vaststelling dat u pas nadat u de negatieve beslissing had ontvangen in het kader van uw eerste asielaanvraag toegeeft dat u gelogen had doet dan ook in ernstige mate afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid en houdt reeds een negatieve indicatie in met betrekking tot de geloofwaardigheid van het asielaanvraag dat u uit de doeken doet in het kader van uw tweede, huidige, asielaanvraag. Indien u immers daadwerkelijk gevisieerd werd door de Libanese autoriteiten en Hezbollah omdat u beschouwd werd als een aanhanger van sjeikh a.(...)-A.(...) mag er, gezien de ernst van deze voorgehouden feiten, worden verwacht dat u onmiddellijk de waarheid vertelt. Uw claim dat u dit niet deed op aanraden van uw voormalige advocaat is een blote bewering en ontslaat u allerm minst van uw persoonlijke verantwoordelijkheid (CGVS F.(...), p. 2, 16)(CGVS Z.(...), p.

2, 10, 11)(verklaring meervoudige aanvraag Z.(...), punt 15)(verklaring meervoudige aanvraag F.(...), punt 15).

Het ongeloofwaardig karakter van uw asielrelaas wordt bovendien versterkt en bevestigd door de vaststelling dat u en uw gezin schijnbaar probleemloos, met uw eigen paspoort, op legale wijze per vliegtuig Libanon konden verlaten (CGVS F.(...), p. 7)(CGVS Z.(...), p. 2, 3). Dit ondermijnt uiteraard totaal de ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees voor de Libanese autoriteiten. Geconfronteerd met deze logica begint u uw verklaringen aan te passen en stelt u dat u niet perse gezocht werd door de Libanese autoriteiten maar vooral door Hezbollah. Gezien het feit dat Hezbollah eveneens aanwezig is op de internationale luchthaven in Beirut ondermijnt deze vaststelling echter eveneens de geloofwaardigheid en de ernst van uw ingeroepen vrees voor Hezbollah. Gevraagd of Hezbollah niet zou merken dat u met uw eigen paspoort het land verliet geeft u toe dat u eigenlijk niet kon weten of Hezbollah hiervan op de hoogte was (CGVS F.(...), p. 15). Uw eigen gedrag ondermijnt aldus evenzeer de ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees.

U wilt doen geloven dat u geïnterviewd werd met het oog op vervolging omdat u werd beschouwd als aanhanger van sjeikh a.(...)-A.(...). Bovendien zou uw familiale band met de rechterhand van de sjeikh, die was immers gehuwd met uw zus, de zaak alleen maar verergerd hebben. Indien dit echter daadwerkelijk het geval was geweest mag er worden verwacht dat er meer concrete aanwijzingen bestaan die hierop wijzen. Dat is hier echter niet het geval.

Zo zouden uw broers die nog in Saida wonen eveneens de moskee bezocht hebben. Er mag, gezien de familiale band, dan toch verwacht worden dat ook zij geïnterviewd werden. U stelt immers zelf dat iedereen die in de moskee ging bidden geïnterviewd werd. Dit blijkt evenwel totaal niet het geval te zijn. Zij wonen tot op heden probleemloos in Saida. Uw verklaring hiervoor dat zij minder dan u gingen bidden in de moskee is gezien de familiale band niet afdoende. Ook uw andere familieleden blijken daarenboven geen problemen gekend te hebben (CGVS F.(...), p. 7, 13, 16)(CGVS Z.(...), p. 9, 10).

Over andere moskeegangers die geïnterviewd werden kunt u enkel vage en weinig overtuigende verklaringen afleggen. U kunt slechts twee voorbeelden geven van moskeegangers die problemen kenden. Uw Palestijnse vriend N.(...) B.(...) werd volgens uw verklaringen opgepakt aan een controlepost en zou gestorven zijn door foltering in de gevangenis. Er moet echter worden opgemerkt dat u niet weet in hoeverre N.(...) betrokken was bij de ernstige gevechten die plaatsvonden tussen de aanhangers van a.(...)-A.(...), Hezbollah en het Libanese leger. Een buurman van u, S.(...) K.(...), zou ook overleden zijn tijdens deze periode. Hij sneuvelde tijdens de gevechten die plaatsvonden. Hoe weet u echter niet (CGVS F.(...), p. 7, 14). Aangezien u zelf op geen enkele manier betrokken was bij de incidenten en gevechten tussen de aanhangers van a.(...)-A.(...), Hezbollah en het Libanese leger kunt u gezien deze vage verklaringen geen verband leggen met uw persoonlijke situatie (CGVS F.(...), p. 10, 13)(CGVS Z.(...), p. 8).

Zelf werd u volgens uw eigen verklaringen bovendien enkel onrechtstreeks geïnterviewd. Personen zouden naar u zijn komen vragen. Dit vernam u via uw burens (CGVS F.(...), p. 7, 9)(CGVS Z.(...), p. 5). U kan niet aangeven wie er naar u kwam vragen. U weet alleen dat ze burgerkledij droegen en heeft slechts vermoedens dat ze misschien van de mukhabarat, staatsveiligheid of verzet (Hezbollah of Amal) waren. Los van de vage en weinig overtuigende aard van deze verklaringen moet er worden vastgesteld dat uw eigen gedrag tijdens deze periode de ernst en de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnt. Er moet immers worden vastgesteld dat u voortdurend terugkeerde naar uw huis, de plaats waar u gezocht zou worden, en dit enkel om materiële redenen terwijl jullie duidelijk over een verblijfsalternatief beschikten. (CGVS F.(...), p. 9, 11, 15)(CGVS Z.(...), p. 5, 6, 7).

U stelt voorts dat uw belagers na uw vertrek bij uw moeder naar u kwamen vragen (CGVS F.(...), p. 14). Hierover leggen u en uw echtgenote echter afwijkende verklaringen af waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas eens te meer wordt ondermijnd. Uw echtgenoot heeft immers geen weet van gebeurtenissen die zich na jullie vertrek uit Libanon hebben afgespeeld en die er op kunnen wijzen dat u nog steeds gezocht wordt. Gevraagd of ze mogelijkerwijze bij familieleden op zoek naar u waren geweest moet ze het antwoord schuldig blijven. Het blijkt daarenboven dat ze zelf nooit gevraagd heeft naar de verdere evolutie van uw problemen en voor zover zij weet zou u zich evenmin geïnformeerd hebben over de stand van zaken (CGVS Z.(...), p. 9).

Gezien het geheel aan bovenstaande vaststellingen kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De verschillende identiteitskaarten, huwelijksaktes, de studentenkaart en de UNRWA registratiekaart zijn een aanwijzing voor de identiteit, de herkomst en uw familiale situatie maar doen geen enkele uitspraak over de door u ingeroepen vluchtredenen. De foto's en de internetartikels hebben betrekking op incidenten die inderdaad gebeurd zijn en waarbij uw klaarblijkelijke schoonbroer bij betrokken was. Geen van deze documenten toont evenwel afdoende aan dat u, omwille van deze incidenten, persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie diende te koesteren of dat u hierdoor een

reëel risico liep op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien dient het voorleggen van documenten gepaard te gaan met geloofwaardige en samenhangende verklaringen. Dat is hier niet het geval.

U en uw echtgenote verwijzen tijdens jullie gehoren bij het CGVS voorts naar de preciaire situatie van de Palestijnen in Libanon, het feit dat Palestijnen geen eigendom kunnen verwerven en dat uw kinderen hun scholen niet mogen kiezen en dat Palestijnen niet alle beroepen mogen uitoefenen. Vervolgens moet worden opgemerkt dat de beperkte rechten van Palestijnen in Libanon op werk en het bezitten van eigendom, hoewel ze eventueel als discriminerend kunnen worden bestempeld, niet van die aard zijn dat ze kunnen worden gelijkgesteld met vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Uit uw verklaringen blijkt dat uw individuele situatie behoorlijk is.

U bezit via uw vader de Libanese nationaliteit waardoor enkele eigendoms kwesties die normaal gezien problematische zijn voor Palestijnen in Libanon omzeild kunnen worden. Hoewel ze de school misschien niet kunnen kiezen wel kunnen uw kinderen wel degelijk onderwijs volgen. Hoewel Palestijnen in Libanon niet alle beroepen mogen uitoefenen blijkt dat u en uw familieleden mogen en kunnen werken indien gewenst.

Uit uw verklaringen blijkt verder dat hoewel u en uw gezinsleden geregistreerd staan bij de UNRWA u, uw gezin en uw familieleden niet in één van de Palestijnse vluchtelingenkamp wonen. Enkel uw overleden schoonvader zou in het verleden in een vluchtelingenkamp gewoond hebben. Hoewel u zelf een huis huurde zijn uw ouders en uw schoonouders wel eigenaars van een huis buiten de vluchtelingenkampen. Uw echtgenoot behaalde een hoger diploma en kon zelfs in het buitenland verder studeren. In Libanon werkte hij als een automechanicien. Hij kon de reis van uzelf en uw gezin gedeeltelijk bekostigen met zijn eigen spaargeld. Uw directe familieleden in Libanon bezitten eveneens de Libanese nationaliteit en werken of studeren er. Zelf ging u tot uw 16de naar school. U werkte enkel niet omdat u volgens uw verklaringen niet bezig was met dat idee (CGVS F.(...), p. 3, 5, 7, 11, 12, 15, 16) (CGVS Z.(...), p. 3, 4, 11, 12, 13).

Gezien het geheel aan bovenstaande vaststellingen kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend en komt u evenmin in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet.

Daarnaast kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 7 november 2014) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van autobommen, politiek moorden en grensgeweld. Tot nu toe concentreerde het geweld zich hoofdzakelijk in de gevestigde frontlinies in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Verder blijkt dat vooral de eerste helft van 2014 gekenmerkt werd door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut gevisieerd. In de tweede helft van 2014 namen dit soort aanslagen, mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen, af. Jihadistische groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Zo vinden er gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger in de regio's Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire controleposten of patrouilles vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. Wel vonden in augustus en oktober 2014 drie grootschalige en langdurig gewapende confrontaties plaats waarbij tientallen burgerslachtoffers vielen.

In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Syrische rebellengroepen voeren er raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er in de eerste helft van 2014 gewelddadige confrontaties plaatsvonden in de stad Tripoli tussen soennitische milities uit de wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische strijders uit de wijk Jabal Mohsen. Omdat het geweld plaatsvond in dichtbevolkte woonwijken vielen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Sinds april 2014 is er evenwel een militair veiligheidsplan van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkar-regio. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen en de ontplooiing van het leger vindt sinds april 2014 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities in Tripoli.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden.

Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het oosten en het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen vanwege Syrische rebelligroeperingen en aanvallen vanwege het Syrische leger en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 1A en 1D, lid 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en het artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), wordt verwezen naar artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag en artikel 55/2 van de vreemdelingenwet en wordt er op gewezen dat de bewoordingen vervat in artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag geïnterpreteerd werden door het Hof van Justitie in de zaak *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal* (C-364/11) van 19 december 2012 en door UNHCR in 'Note on UNHCR's Interpretation of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12(1) of the EU qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection' van 2013. Het Hof stelt dat uit de woorden "is de bescherming of bijstand [...] opgehouden" volgt dat het de daadwerkelijk door UNRWA verleende bijstand is die moet zijn opgehouden. Dit betekent dat niet alleen de opheffing van UNRWA maar ook de onmogelijkheid voor UNRWA om haar opdracht te volbrengen, leidt tot het ophouden van de verleende bijstand. Ook gebeurtenissen die niet rechtstreeks verband houden met UNRWA leiden ertoe dat de bijstand moet worden beschouwd als opgehouden. De toevoeging van de woorden "om welke reden ook" dienen volgens het Hof zo te worden uitgelegd dat de "redenen voor het ophouden van de bijstand ook kan voortvloeien uit omstandigheden buiten de wil van de betrokken persoon, die hem ertoe dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is, te verlaten". Dit is het geval wanneer de beslissing is ingegeven "door dwingende omstandigheden onafhankelijk van de wil van de betrokken persoon". Hiervoor dient te worden nagegaan "of het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen dat gebied te verlaten en hem op die manier beletten de door UNRWA verleende bijstand te genieten". Het Hof benadrukt dat bij dit onderzoek rekening dient te worden gehouden met de doelstelling van artikel 1D, namelijk blijvende bescherming bieden aan Palestijnse vluchtelingen. Het Hof gaat verder en stelt dat "gelet op deze doelstelling moet

worden aangenomen dat een Palestijnse vluchteling gedwongen is het gebied te verlaten waarin UNRWA werkzaam is, wanneer hij zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor dit orgaan onmogelijk is hem in dat gebied de levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast”.

Verzoeker bevestigt dat hij een Palestijn is en bij UNRWA geregistreerd is. Verzoekster heeft de Libanese nationaliteit. Ze hebben recht om bijstand te vragen bij UNRWA. Er wordt benadrukt dat voor de toepassing van artikel 1D, lid 2 van het Vluchtelingenverdrag het loutere bestaan van UNRWA niet voldoende is voor de invulling van het begrip “daadwerkelijke” bijstand. Er wordt vastgesteld dat zowel uit de verklaringen van verzoeker als uit de objectieve landeninformatie naar voren komt dat UNRWA er niet meer in slaagt om kwalitatieve, effectieve bijstand te bieden die Palestijnse vluchtelingen in staat stelt een menswaardig leven te leiden. De bijstand die UNRWA verleent, is met andere woorden niet meer daadwerkelijk. Bijgevolg dient besloten te worden dat UNRWA er niet meer in slaagt haar opdracht te vervullen ten aanzien van Palestijnse vluchtelingen in Libanon. Er wordt aangevoerd dat Palestijnse vluchtelingen over het algemeen geen voedselhulp of financiële bijstand krijgen van UNRWA, dat UNRWA omwille van budgettaire tekorten het aantal “*special hardship cases*” nog verder zal terugdringen, dat de medische bijstand geleverd door UNRWA van weinig of geen kwaliteit is, dat de infrastructuur van het kamp, waarvoor UNRWA instaat, rampzalig is en dat de levensomstandigheden in de kampen gestadig verslechteren. Er wordt besloten dat uit de aangehaalde objectieve bronnen blijkt dat UNRWA niet meer in staat is haar opdracht te vervullen zodat artikel 1D, lid 2 van het Vluchtelingenverdrag toegepast dient te worden en ze van rechtswege als vluchteling dienen erkend te worden.

Aangaande de beoordeling van zijn persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid, betoogt verzoeker dat hij zich wel degelijk in een ‘persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid’ in de zin van het arrest *El Kott* (HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012) bevond. Hij ging geregeld bidden in de moskee van a.(...)-A.(...) waar hij ook deelnam aan de vreedzame sit-ins die georganiseerd werden om de Syrische revolutie te ondersteunen of om te protesteren tegen de onrechtvaardige behandeling van de soennieten in Libanon. Hierdoor werd hij beschouwd als een aanhanger van a.(...)-A.(...) waardoor hij problemen kreeg, na de zware incidenten sinds eind juni 2013, met het Libanese leger, Hezbollah en Amal. Volgens verzoeker kon de Libanese Staat hem niet beschermen. Verzoeker verwijst naar de definitie van vluchtelingen zoals opgenomen in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en betoogt dat hij volledig voldoet aan de in deze definitie aangegeven gronden.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt aangevoerd dat er verschillende redenen zijn om een onmenselijke behandeling te vrezen en dat het duidelijk is dat er een onmogelijkheid is om naar Libanon terug te keren, zodat de subsidiaire bescherming moet worden toegekend.

2.3. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.4. De beslissing tot de uitsluiting van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van verzoeker genomen:

2.5. Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoeker de schending van artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag.

2.6. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, (ii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat de UNRWA derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren, (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn, dat bij

UNRWA geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is en dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan zijn medewerking verleent, en dat de oorlog in Syrië en de massale influx van Palestijnse vluchtelingen van Syrië naar Libanon geen invloed heeft op de procedures of toegang tot het Libanese grondgebied, (iv) nergens uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en hij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou kunnen blijken dat de algemene situatie in Libanon van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien hij zou terugkeren naar zijn verblijfplaats en (v) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.7. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

2.8. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

2.9. Artikel 55/2 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

2.10. Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoot wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

2.11. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *Ei Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

2.12. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit

standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

2.13. *In casu* oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker niet aantoont dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij omwille van redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil verhinderd werd om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten en die hem ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

Verzoeker heeft Libanon verlaten omdat hij geïsoleerd werd door de Libanese autoriteiten en Hezbollah aangezien hij beschouwd werd als een aanhanger van sjeikh a.(...)-A.(...). Verzoeker haalt tevens aan dat de slechte situatie van de Palestijnse bevolking in Libanon mee de reden is van hun vlucht uit Libanon.

De Raad benadrukt in dit verband dat de bewijslast in de eerste plaats ligt bij de asielzoeker (RvS 3 september 2004, nr. 134.545). Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvV 1 december 2008, nr. 19.768). Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81). Op grond van de gegevens van het dossier heeft de commissaris-generaal evenwel op goede gronden vastgesteld dat verzoeker niet in staat blijkt te zijn om doorheen zijn verklaringen aan te tonen dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond daar werd vastgesteld dat het asielaanvraag ongeloofwaardig was. De Raad benadrukt in dit verband dat de ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu*, zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of het bestaan van een situatie van ernstige onveiligheid of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. *In casu* is er evenwel van twijfel geen sprake daar, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing, terecht geoordeeld wordt dat aan de door verzoeker naar voren gebrachte vluchtredenen geen geloof kan worden gehecht.

Zo werd vastgesteld dat verzoeker bij zijn eerste asielaanvraag een valse nationaliteit, de Syrische, en een valse herkomst, Damascus, heeft opgegeven en verklaarde samen met zijn gezin Syrië te zijn ontvlucht omwille van het oorlogsgeweld. Deze leugens gaf hij pas toe nadat hij de negatieve beslissing van zijn eerste asielaanvraag had ontvangen. Indien hij daadwerkelijk zou zijn geïsoleerd door de Libanese autoriteiten en Hezbollah omdat hij aanzien werd als een aanhanger van sjeikh a.(...)-A.(...), dan kan er redelijkerwijze vanuit gegaan worden dat hij onmiddellijk de waarheid zou hebben verteld gelet op de ernst van deze beweerde feiten. Voorts konden verzoeker en zijn gezin schijnbaar probleemloos op legale wijze per vliegtuig Libanon verlaten. Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees voor de Libanese autoriteiten.

Hiermee geconfronteerd verklaarde verzoeker dat hij niet per se gezocht werd door de Libanese autoriteiten maar vooral door Hezbollah. Deze bewering ondermijnt eveneens de geloofwaardigheid en de ernst van zijn ingeroepen vrees voor Hezbollah aangezien Hezbollah ook aanwezig is op de internationale luchthaven.

Daarnaast werd volgens verzoeker iedereen geïdendeerd die naar de moskee van sjeikh a.(...)-A.(...) ging. Verzoeker ging zelf ook naar deze moskee waardoor hij als een aanhanger van sjeikh a.(...)-A.(...) werd beschouwd en bijgevolg ook geïdendeerd werd. De familiale band met de rechterhand van de sjeikh zou deze situatie enkel maar erger gemaakt hebben. Verzoeker kon hieromtrent echter maar weinig concrete aanwijzingen geven die zijn beweringen ondersteunen. Zijn broers die ook deze moskee gingen bezoeken, wonen immers nog steeds probleemloos in Saida. Verder kon verzoeker over andere moskeegangers enkel vage en weinig overtuigende verklaringen afleggen. Een Palestijnse vriend van verzoeker zou opgepakt zijn aan een controlepost en door foltering in de gevangenis gestorven zijn. Verzoeker weet niet in hoeverre deze vriend betrokken was bij de ernstige gevechten die plaatsvonden tussen de aanhangers van a.(...)-A.(...), Hezbollah en het Libanese leger. Ook zou een buurman van verzoeker overleden zijn tijdens deze gevechten maar verzoeker weet niet op welke wijze. Verder blijkt dat verzoeker zelf op geen enkele wijze betrokken was bij de incidenten en de gevechten tussen de aanhangers van a.(...)-A.(...), Hezbollah en het Libanese leger waardoor hij gezien zijn vage verklaringen geen verband kan leggen met zijn persoonlijke situatie.

Voorts keerde verzoeker voortdurend terug naar zijn huis, de plaats waar hij gezocht werd, en dit enkel om materiële redenen terwijl verzoeker over een verblijfsalternatief beschikte, hetgeen zijn asielrelaas verder ondermijnt. Daarnaast legden verzoeker en zijn echtgenote, thans verzoekster, uiteenlopende en tegenstrijdige verklaringen af over de gebeurtenissen die zich zouden hebben afgespeeld na hun vertrek en die er zouden op wijzen dat verzoeker nog steeds gezocht wordt.

De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging ondernemen om deze pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van hun vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter geheel in gebreke blijven. Verzoekers blijven immers in wezen steken in het louter uiten van blote beweringen, het volharden in hun vluchtmotieven, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoekers dan ook niet de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissingen ontkrachten. De uitgebreide motivering dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissingen en op grond waarvan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht besluit tot de ongeloofwaardigheid van de door verzoekers uiteengezette vluchtmotieven wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.14. Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Libanon blijkt bovendien uit de COI Focus Libanon "*Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon*" van 12 september 2014, toegevoegd aan het administratief dossier, dat de Libanese overheid de terugkeer van Palestijnen niet verhindert. De Libanese autoriteiten reiken reisdocumenten uit aan Palestijnen die bij de UNRWA en/of bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA geregistreeerde vluchtelingen zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Uit deze informatie blijkt voorts dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed heeft op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreeerde Palestijnen. Cedoca heeft deze informatie in september 2014 nogmaals afgetoetst bij Human Rights Watch, dat als eerste berichtte over de restricties opgelegd aan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië voor het betreden van Libanees grondgebied. De expert Libanon van Human Rights Watch stelde tot op heden geen enkele informatie te hebben ontvangen die zou suggereren dat Palestijnen uit Libanon (Palestinian Refugees from Lebanon, PRL) moeilijker opnieuw toegang tot het grondgebied zouden krijgen ten gevolge van de

restricties opgelegd aan Palestijnen uit Syrië (PRS). Andere in september 2014 door Cedoca gecontacteerde objectieve bronnen, waaronder UNRWA, bevestigen bovenstaande informatie. De Raad stelt vast dat Cedoca de informatie vervat in de COI Focus van 12 september 2014 gebaseerd heeft op een zo ruim mogelijk aanbod aan zorgvuldig geselecteerde bronnen, die aan elkaar werden getoetst. Cedoca contacteerde zowel overheden als internationale organisaties, lokale ngo's, een academicus en een ervaringsdeskundige. Een overzicht van de geraadpleegde bronnen is opgenomen in de bibliografie achteraan het document.

Vooralsnog zijn er aldus geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde UNRWA Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker over een UNRWA registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA. Verzoeker betwist dit gegeven op zich overigens niet in het verzoekschrift.

2.15. De Raad wijst er voorts op dat niettegenstaande verzoeker in het bezit is van een UNRWA registratiekaart, hij en zijn gezin niet in één van de Palestijnse vluchtelingenkampen verbleven.

Hoe dan ook, uit de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus "*Libanon: Leefomstandigheden in Palestijnse kampen*" van 29 januari 2014 en *Syria Regional Crisis Response* januari-december 2014, mid-year review), alsook uit de COI Focus "*Libanon: Leefomstandigheden in Palestijnse kampen*" van 12 juni 2015, dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die de UNRWA wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, 'emergency cash' voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt dat UNRWA heden nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen in de vluchtelingenkampen te Libanon op het vlak van gezondheidszorg, voedsel, onderwijs, huisvesting, enz., en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren. In zoverre verzoeker aanvoert dat hij en zijn familie en ook de andere vluchtelingen in de kampen Nahr el Bared en Baddawi al sedert een bepaalde periode veel minder hulp krijgen van UNRWA, dat de Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon worden beschouwd als de meest armoedige in het Midden-Oosten, dat de Syrische vluchtelingencrisis deze situatie alleen nog maar erger maakte, dat door de toestroom aan Syrische vluchtelingen de druk op de kampen, waar de armoede en ontberingen reeds aanzienlijk waren, steeds groter wordt, dat de vluchtelingenkampen thans tot de meest dichtbevolkte plaatsen ter wereld behoren, dat Nahr al-Bared in 2007 bijna volledig werd vernield, dat er in Nahr al-Bared volgens UNRWA een chronische humanitaire crisis heerst en dat UNRWA bovendien eind juli 2013 besloot om, bij gebrek aan fondsen, het Emergency Program voor Nahr-al-Bared stop te zetten, benadrukt de Raad dat, zo uit de beschikbare informatie blijkt dat de aandacht van de donoren verschoven is naar de Syrische crisis en dit onrechtstreeks een impact heeft gehad op de fondsen beschikbaar voor de reeds bestaande *emergency appeals* en andere activiteiten die gefinancierd worden door middel van de vrijwillige bijdragen voor donoren, uit dezelfde informatie ook blijkt dat, behoudens de stopzetting van het *Emergency Program* in Nahr el Bared, UNRWA niet hoeft te snoeien in haar dienstverlening naar Palestijnse vluchtelingen in Libanon toe teneinde noodhulp aan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië te kunnen verschaffen (zie COI Focus "*Libanon: Leefomstandigheden in Palestijnse kampen*" van 29 januari 2014, p. 6 en p. 23 en COI Focus "*Libanon: Leefomstandigheden in Palestijnse kampen*" van 12 juni 2015, p. 12). Dit wordt bevestigd in het rapport van de Danish Immigration Services getiteld "*Stateless Palestinian Refugees in Lebanon – Country of Origin Information for Use in the Asylum Determination Process*" van oktober 2014. Er kan aldus geenszins gesteld worden dat UNRWA niet langer in staat zou zijn om bijstand te leveren. Verzoeker toont met de argumentatie in het verzoekschrift geenszins aan dat de UNRWA bijstand in zijn hoofde overeenkomstig de tweede zinsnede van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie "om welke reden ook is opgehouden te bestaan". Nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij tot de zogenaamde *special hardship cases* behoort of dat hij beroep diende te doen op het *Emergency Program*. Bijgevolg kan evenmin gesteld worden dat het voor UNRWA onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

In zoverre verzoekers erop wijzen dat de gevolgen van het Syrische gewapend conflict en toestroom van vluchtelingen een impact hebben op de situatie in Libanon en in de vluchtelingenkampen, dient nog te worden opgemerkt dat dit gegeven op zich niet betwist wordt door de Raad. De Raad herhaalt dat het louter verwijzen naar de algemene situatie in het land van gewoonlijk verblijf echter niet voldoende is om aan te tonen dat verzoeker zijn vertrek uit Libanon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil en waardoor hij verhinderd werd de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit dient *in concreto* aangetoond te worden (HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 64-65). Met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen in het bijzonder, en naar de invloed van het gewapend conflict in Syrië op de situatie in Libanon slagen verzoekers er evenwel niet in concreet aannemelijk te maken dat zij zich op het ogenblik van hun vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag bevonden.

Zo uit de beschikbare informatie inderdaad blijkt dat de influx van Syrische vluchtelingen een impact heeft op het leven in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen – waar de algemene situatie en de leefomstandigheden erbarmelijk kunnen zijn – in het bijzonder, benadrukt de Raad dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft, waardoor verzoeker niet kan volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar hij concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet loopt. Uit verzoeker zijn verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Hoewel verzoeker en zijn gezinsleden geregistreerd staan bij UNRWA, woonden ze niet in een Palestijns vluchtelingenkamp. Hij huurde samen met zijn gezin een huis. Buiten de vluchtelingenkampen zijn verzoeker zijn ouders en schoonouders eigenaars van een huis. Verzoeker heeft een hoger diploma in zijn bezit en studeerde zelfs in het buitenland. In Libanon was hij aan de slag als automechanicien. De reis vanuit Libanon kon verzoeker voor zichzelf en zijn gezin voor een gedeelte bekostigen met zijn eigen spaargeld. Eigendomskwesaties die normaalgezien problematisch zijn voor Palestijnen in Libanon konden worden omzeild aangezien verzoekster via haar vader de Libanese nationaliteit bezit. Haar directe familieleden in Libanon bezitten eveneens de Libanese nationaliteit en werken of studeren er. Zij studeerde tot haar 16de en ging niet gaan werken aangezien ze niet bezig was met dat idee. Hun kinderen kunnen onderwijs volgen, hoewel ze de school niet zelf zouden kunnen kiezen.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat nergens uit verzoeker zijn verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijk en vernederende behandeling’ loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen in geval van terugkeer naar zijn verblijfplaats waar hij verbleef.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, met verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM, slechts gewag kan worden gemaakt indien de slechte behandeling een “minimum level of severity” bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Müslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). Verzoeker moet derhalve zelf concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen en hij kan hierbij niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon en naar de invloed van het gewapend conflict in Syrië op de situatie in

Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat hij bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 3 EVRM loopt.

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas en mede in acht genomen het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing is en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

2.16. Wat betreft de actuele veiligheidssituatie in Libanon in het algemeen en de actuele situatie van Palestijnse vluchtelingen in de Libanese vluchtelingenkampen in het bijzonder, blijkt uit een analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon *“De veiligheidssituatie in Libanon”* dd. 7 november 2014, toegevoegd aan het administratief dossier, en COI Focus Libanon *“De veiligheidssituatie in Libanon”* van 11 mei 2015, toegevoegd aan de verweernota) dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon nog steeds grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, politiek gemotiveerde moorden en grensgeweld. Het geweld concentreerde zich hoofdzakelijk in de gevestigde frontlinies in de grensstreek met Syrië, de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en Tripoli. Vooral de eerste helft van 2014 werd gekenmerkt door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij werden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beiroet gevisieerd. Sinds april 2014 is er evenwel een militair veiligheidsplan van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkar-regio. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen nam de schaal van het geweld, alsook het aantal burgerdoden sinds de tweede helft van 2014 beduidend af. Zo vindt er sinds april 2014 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities in Tripoli. Wel vond in januari 2015 een dubbele zelfmoordaanslag plaats waarbij een gering aantal burgerdoden te betreuren viel. Het geweld escaleerde evenwel niet. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Anno 2015 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de regio Bekaa (Hermel, Arsal, Baalbek) en Akkar. Jihadistische groeperingen richten hun pijlen hoofdzakelijk op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger. Bij dit soort aanvallen op militaire controleposten of patrouilles vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers. Wel vonden in augustus en oktober 2014 drie grootschalige en langdurige gewapende confrontaties plaats waarbij tientallen burgerslachtoffers vielen. Sinds november 2014 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Het leger heeft in het voorbije jaar de in de grensregio aanwezige troepen versterkt. Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Sinds de tweede helft van 2014 namen deze aanvallen in intensiteit af. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 en 2015 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het oosten en het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen vanwege Syrische rebellengroeperingen en aanvallen vanwege het Syrische leger en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van

een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist dit besluit op generlei wijze, noch brengt hij informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt de analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in Libanon door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.17. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat wordt verzoeker conform artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag *juncto* artikel 55/2 van de vreemdelingenwet uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Verzoeker toont voorts niet aan dat dat de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

2.18. De beslissing tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van verzoekster genomen:

2.19. Uit de gegevens van het dossier en het verzoekschrift blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van verzoeker. Zij roept geen eigen asielmotieven in. Verzoekster valt niet onder het toepassingsgebied van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag aangezien ze de Libanese nationaliteit bezit.

2.20. De vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan aan verzoekster niet worden toegekend aangezien het asielaanvraag van verzoeker, waarop ze zich baseert, als ongeloofwaardig wordt beschouwd. Dienvolgens kan niet geconcludeerd worden dat verzoekster Libanon diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Daarnaast kan de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aan verzoekster ook niet worden toegekend gelet op bovenstaande vaststellingen.

2.21. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissingen worden beaamd en in hun geheel overgenomen.

2.22. Waar verzoekers *in fine* vragen om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissingen te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Verzoeker wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt verzoekster geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS